



**Ambrosius Calepi||nus Bergomates: professor de||uotus
ordinis Eremitarum sancti Au||gustini: Dictionum
latinarum e greco || pariter diriuantiu[m]:
earu[n]de[m]q[ue] interpre||tationu[m] collector ...**

Calepino, Ambrogio

[Wien], 1512

VD16 VD16 C 227

S Ante A

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97871](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97871)

San fuerit in terra hostili: sabbatificabit et requiescit in sabbatis soliti dicitur.

Sabbatarius: qui diem sabbati seruat. Unde illud q̄ ieiunia sabbatariorum.

Sabbatimus: vacatio facta post labores.

Sabe: Syrox lingua mensis februaris dicitur.

Sabaot: numeri pluralis et generis feminini: interpretatur militariū vel exercitiū siue virtutū. An dñs Sabaoth inquit dicitur.

Sabulū: arena grossior. Hinc Sabulosus a. um. Col. li. v. de Castanea. Pullā terrā et resolutā desiderat: sabulū humidū vel refractū topbū nō respuit.

Sabulo omis: idem quod sabulum. Ambro. libro Dea. Infirmissimo ita omniū vilī sablonis puluere vis maioris impetū cobibetur: et velut habentis quibusdam celestis imperiū prescripto sibi sine reuocat: violentiā equoꝝ motus in sese frāgit: atq; in reductos sinus suos scinditur.

Saburra: licet p̄m Pulciantū gemio bb. scribat: apud Argiliū tamen eius prima corripitur: ut Cimbe in stabiles fluctu sacrae saburram tollunt. Est autē Saburra: pp̄nc nauis et quacūq; materia. Sed Sabulū fere significat quo naues onerari solēt vsq; ad certā mensurā quo stabiliores sūt.

Saburrare siue saburrare: est fatigare in sabulo ac mer sare: vt puluere in puluere. Plin. li. viii. Echini aspidētes sese aut arena saburrātes: tempestatis signa sunt. Solin. Hues volaturē arenas deuorat: sublatiq; lapillū ad moderatā grauitatem saburrant. Hā Saburra: vrbis regio: et Saburrana tribus: quā veteres p. c. nostri p̄ b. scribebāt. Hoc est succurrā: nō saburrā: quia vt verius Plac. ait: a pago succursano dicerent: vel a stauio p̄sidio: qd̄ solitū sit equilijs succurrere Sabinijs insistentibus.

Sabini populi sunt in quarta Italię regione: nō p̄cul a Roma: a religioe et cultu deoz cognosci: qñ Sebini: ατο του σβιν. Syrius dō a Sabo auctore gētis sabinos dicit putat: qui libro. viii. ait. Ductorē gētis p̄ laudes ore ferebat Sabe tuas: q̄ de patrio cognomine p̄m. Digisti populos magna ditioe sabinos. Mos Plin. Apēninis iugis vallatos vringit scribit. Sra. Sabinos ait angustū incolere agrū i lōgitudine: p̄ntium a Tyberi vsq; nomenū oppidum stadijs mille vsq; ad vestinos.

Sabell a. um. deriuatū nomē a Sabin. Sūt autē Sabelli p̄li a Sabinis orti: q̄ incolūt mōtes: q̄ sunt inter sabinos et marlos. De his Arg. lib. ij. Georg. Hęc gen. acre virū marlos pubēq; labellā.

Sacaram regio (vt Ptole. inquit) est in Asia vltra mare caspiū: Mogdianis p̄termina: qua nec vrbes nec vicos esse testat: sed incolē et regionis nemoza et specus habuit: sagittādi arte peritissimi. Qui olim baccrianā puincia occupaueret: optima Armenię regionē adepti sunt: vt lib. ij. Sra. refert: atq; vsq; ad Lapadocas p̄cesserūt. Sed cum ex spolijs festa celebraret: Persaz impatores eos noctu adozni fundit deleuere. Hos quidā Sacassanos vocāt.

Sacassani: vide in dictione Sacarum.

Saccarum penulē. cor. dicitur mel in barundinibus collectum: gummi mō candidū ac fragile. Nascit in Arabia: India: Creta: Italia et Sicilia. An Oxyfaccarō portionis genus et saccaro et aceto.

Saccondion: genus gēmḡ coloris hiacynthini.

Sacrū nomē substantiuū: dicit omne quod noie deoz habetur. Unde Arg. quotiens sacrū nominat: addit onem fere deoz facit. Sacra idoneę matri diuisq; ferēbā. Idē Sacra Ioui stygio que rite incepta parabā. Nonit em̄ p̄ sacrificio. Dacro. i. Satur. Sacra celebratas est cum sacrificia offerunt: vel cum dies diuinis celebrant epulationibus: vel cum ludi in hono-

rem agitur deoz: vel cū ferie obseruant. Item Sacrum dicit templū. Paul. Sunt autē sacrilegi: qui publica sacra compilarunt. At qui priuata sacra vel edicula in incusto ditas tentauerint: amplius fures/minus sacrilegi merent. Et Sacra dicitur magicū quoddam ad compellendas detrahentis linguas. Quod. lib. ij. Fast. Ecce anus in medijs resides annosa puell. Sacra facit tacite nec tamē ipsa tacet.

Sacer a. um. idē qd̄ venerabile. Arg. Exultat os sacra celo. Sapit nōnū p̄ exercitudo scelesto: vt idē. Quid nō mortalia peccata cogis auri sacra fames? Et antiq̄uitus hō sacer dicebat quem p̄s ob maleficiū iudicasset: neq; fas erat eū molere. Et si quis eū occidisset: parricidij nō damnabatur: que ois hō mal' atq; impi' prob' sacer appellari solet. Dor. Incestabilis et sacer esto. Sacer locus: locus consecratus.

Sacer mōs: trās Aeniem fluuiū vltra certū milliarū appellat: qui Ioui fuerat consecratus: vel mons in finibus Balarie aurū ferens.

Sacer ignis: motus: cui multa sunt genera: que apud Plinū habent. Col. li. viii. Est etiam insanabilis sacer ignis: quā pululā vocāt pastoros. Ea nisi cōpescitur intra p̄mā pecudē: que tali malo correpta est: vniuersū gregē contagione p̄sternit. Sic quidē nec medicamentoz nec ferri remedia parit: Nam pene ad omnē tactū excedit.

Sacer motus: appellat Comitialis: q̄ Hercules eum passus fuerit ex grecis: sic galli dicit dubito.

Sacra via in vrbē Roma vocata est: q̄ in ea sed' icēt sit inter Romulū et Tatū. Hęc triū p̄p̄tes capto lū ibat. Debat autē regia vsq; in arcē. Hęc Dor. lib. bzo Lar. sacri oliuū nūcupant.

Sacra certamina grecę q̄tuor: a Tactio ludicia vocatur. In his morē fuisse: vt patres et patrię vincitium p̄p̄onis voce nominarent.

Sacrū p̄mōtoziū: qd̄ nūc appellat caput sc̄i Vincentis.

Sacro as. deo dedico: et sacrum facio. Aug. li. ij. de ciuit. dei. Aug. romani numina partim peregrina recep̄: partim sua. pp̄s sacrauerunt. Plin. lib. xxxvi. Eiusdem remanet et alius: centum cubitorum: quem post cecitatem visu reddito et oraculo soli sacrauit. Quis composita sunt Consecro: cuius significatio onis. Defecro: etacro. p̄phanus facio: et qd̄ vulgo dicit degradō. Plau. Defecrare euz prius oportet: ne manus contaminem. Obscero: refecro: religione absoluo. Plau. Refecro mater quod dudū obscrauerā. Profecro: diu sacrificiū facio. Actiā. lib. iiii. Qd̄ cū intelligeret barulpices: instigatib' hīdem demonijs quib' consecrat: eoque rētes. p̄phanos hoies sacris interesse: adegerunt puincipes suos in furorem. Et hęc oia habent pe. co.

Sacellū: dimi. a sacra: et significat locū parū deo sacratū cū ara. Trebatius iure cōsul. scribit sacellū compositū verbi: quasi sacra cella.

Sacrarium: locus sacer in templo: et in quo sacra reponunt. Unde a Licrone Sacrariū bonę deę nominatur. Seneca lib. v. questionū. Arcana illa rerū naturę sacra nō p̄m̄iscue: et ostib' patēt reducta: et in interiori sunt clausa sacrario. Regestip' lib. v. scribit sacrarū templi hierosolymoz fuisse. p̄banatū a gētib' quo solus semel in anno p̄nceps sacerdotū solebat intrare nō sine sanguine. Quid interfit inter sacra locū et sacrariū: ostēdit Gp. inquit. Sacer locus est consecratus: Sacrariū in quo sacra reponunt. Suet. tñ de Augu. Hō tā p̄ sacroz repositoio q̄ p̄ sacello locoq; sacratō sump̄sit. Marus est (inquit August') ad capita bubula: vbi nunc sacrariū habet aliquanto postq; excessit constitutū.

Sacrę leges quib' sanctū erat: vt si q̄s aduersus eas fecisset: sacer alicui deoz cū familia pecunijs ellet.

Sacres hoc est appellabant: quoniam puri essent ad sacrificium: ut imolare: et depulsi sunt a marmara: qui a partu de cimo die habent puri: et ab eo appellant ab antiquis sacres: quod ad sacrificia idonei puri dicunt. Plau. in Bene. Quanti hic potest sunt sacres?

Sacramentum dicitur quod iuramentum sacrificio interposita gerit. Et sacramentum quo milites scribentur a sacerdotibus adhibent: nec prius militare: aut postquam eo absoluti essent: in hostem pugnare poterat. Car. de lingua Latina. Sacramentum a sacro: qui petebat: et qui inficiabat: vterque quingenta grana ad pontificem deponebat. De aliis item rebus alio certo numero qui iudicio vicerat: suum sacramentum a sacro auferebat: victi ad gratiam redibat. Et quibus verbis constat quod sacramentum alia dei invocationis que per iurandum sit obligatio rerum erat. Seruus de sacramento militari sic scribit. Legitima militia erat eorum qui singuli iurabant: per rempublicam. se esse facturos: nec discedebat nisi completis stipendiis: et sacramentum vocabatur. Uege. de re militari lib. ij. Militres iurare solent: et ideo militum sacramenta dicunt. Iuratur autem de omnia strenue facturos: si preperit impator: nisi delecturos militum: per romanam rempublicam. Hinc milites a Jure. sacramenta dicitur illo verbi. Prema nunc alia atque emolumenta notem sacramentum. Sue. in Leta. sanctorum que cuius maior viginti annis: minorve decem quod sacramentum non teneret: plus triennio continuo Italia abesset.

Sacrosanctum dicitur quod iuramento interposito erat infirmitas: ut qui violasset morte poenas pederet.

Sacrificio as. sacrum facio. Ineruda venis peccato. Lito. de venia impetro. Plau. in De. Si berde litue unquam factum est. Tu me Jupiter facias: ut semper sacrificet: nec vnquam litet. Confundunt tunc quod.

Sacrificulus: rex sacrorum.

Sacrilegus pe. cor. qui sacra aut de loco sacro legit: id est furat. In legere quod furari significat. Et Sacri legum: ipsum sacrorum furum.

Sacrificium: dicitur copiosum et recto et obliquo. Sacre enim dicuntur episcopi impiales: et sic dicitur quod regali episcopi: vel cultos libro: qui etiam ad comitatus dicit.

Sacerdos: quod deo dicat: est ad sacrificia faciendum: a sacris dicitur. Apud Romanos varia erant sacerdotum genera. Flamines: Diales: Quirinales: Salii: pontifices minores: pontifices maximi: reges sacrorum sacrificulorum: et galli: quod Lybelles sacra faciebant.

Sacerdotium modo sacerdotis dignitatem significat: vel est illud: fugi sacerdotio. De sacerdotis. puentum: Nam apud gentes ea sacerdotia fuerunt: qualia nos christiani: pro prioribus vocabulo beneficia appellamus: Unde Li. lib. ij. Bene potius cuius ad aram Verculus famulare sacerdotum erat. Sacerdotium autem sit de beneficio duo fuerunt genera. Quod quod sacris esset additum locis: quod reipsum: aut principum: aut pontificum collegii colationis essent. Atque quod deus aut facelli iuris esset a patre familias ea ratione erecti dedicatio: vel de sacrorum cura et fructu ipsius sacerdotum precepto: ad sola que facta militia sua propter successores deoluere. Que sacerdotia a pietis gentilitia beneficia: nostris iurisperitorum appellata sunt. Lox. Tacit. de Orbone. At recess ad episcopos reuerios adolefcentes auitis et paternis sacerdotibus in solariis repositis.

Sacerani dicitur fuerunt reate orti: qui et Septimontio ligures sculosque eiecerunt. Sic appellati quod iure sacro natione pánico tertio. Aier. lib. ij. Quod ad sacconiam appendit: redemptoris opus manufactum subalter regi approbavit. In sacconia: hoc est tela: tegebant: ut possent inherere pictura.

Saccus culcus est: ut illud in Jona. Omnes induiti sunt saccis. Dicitur (ut quidam volunt) a saga: quod est genus

vestis equaliter late ex parte superiore et inferiore. Hinc Sacculus et sacculus diminutiva: quibus significatur marsupia. A sco. Sacci sacculi et saccelli. Saccus frumentari: quod frumentum gerit. Saccus vinari: quod vini feces colatur.

Saccaria est sacrorum mercatura. Apul. lib. ij. de An. Saccaria faciens in greba.

Saccellare: est vinum saccis perfusum corrigere.

Seculum: a sequendo se: eo quod sequatur et se reuoluat. Garro a sene derivat: quod rem productissimam designabat. Placuit antiquis significacionem eam primam syllabam perducere: et per diphthongum scribere. Est autem prope seculum spatium centum annorum. Unde carmen seculare. Horacii dicit: in quo tractat de sacrificiis que fiebant de cetero in centesimam annum. Hoc ostendit Li. lib. ab urbe condita quod dicit Pompeium ante Pythagoram ducentis ferme annis fuisse. Unde Licet. Ex quo etiam quidam Numam pompiliam regem nostrum fuisse pythagoram ferunt: qui annis multis ante fuit quam ipse Pythagoras. Quod etiam maior vir habendus est illa sapientia constituta civitatis duobus prope seculis ante cognouit: et ea greci narrant esse senserunt. Vnde etiam quod seculum. xxx. annorum tempus existimant: ut cursum est Saturni. Alii mille annos seculum habere putant. Poete frequenter: prope usurpat: sicut in hymnis sacris canit.

Sepe aduerbium significat frequenter: recipitur diphthongum. ut differat a sepe abito nois spes. Aliqua oratione eam iungit numero: et fit vna dictio sepe numero. Inuenit sepe istum suplatiuum nomen a sepe formatum. Hinc ad Lucretium. Sepe sumo rogamus ut vobis chulit sculto chulit a me tua deposcat charitas: ut tibi non faciam unde Petrus apostolus in kllis Augusti: quod celebrat festiuitas initia habuerit. Hinc etiam fit compositum Persepe.

Seu: durus horridus. Vir. Tu seuo et scopulo multa vir arte reuulsus. Per translationem: modo per inimico crudelitas ponit. Idem. Seue memorum Junonis ob ira. Quod pro foris: ut seu vbi eadeo telo iacet bector. Quod pro irato: ut et seui ambobus Achille. Quod pro magno. Idem de Aenea pio. Vaternis seu in armis.

Seuitia et seuitudo: crudelitas. Plaut. Vincula virga mole: seuitudo mala sit peior.

Seuio is. seuiui et seuiui. itum. irasco. Pacu. Quid com merui: Quid in me seuis pater: Aliquando seuire est fortiter facere. Dicitur. Belliger inuictis: quod Dars tibi seuit in armis. Aliqua immanitatem exercere. Liu. Tu post victoriam quod in hostes seuiret. Hinc composita sunt Deseuio: quod est valde crudelitatem exercere. Hinc in Prolo. lib. Reg. Larrates canes que aduersus me rabido ore deseuunt. Deseuio: simul seuuio. Aug. lib. ij. de ciuit. dei. Tatus itaque huius vitae temporis regulus consequentibus hostibus per quilibet poenas eam finire: quod se ipse perimere maluit. Deseuio: contra seuio. Plau. i. Epi. Tu is es quod voluptate in mea erumna obseuisti grauitur.

Saga: mulier prudens: ista. Itaque perita sacrorum et diuina. Quod plagia: prediunacione metis. Ci. lib. ij. de diui.

Saga enim temere illud verbum consuetudo approbasset: si ea res nulla esset: omnino sagabat animum me ire frustra cum epure domo. Et saga dicitur mulier ad libidinem viros indagatrix. Et huius primam perducta. Dicitur. Erorat notes dum mibi saga tuas. A cro. Saga dicta est venefica: quod sagat: quod ea est quod carminibus et herbis mala hominibus dicebat vel arcere vel impellere. Hora. Quod saga quis est soluere thesalis magus venenis.

Sagar generis omnis: acut: solers: et habet primam correptam. Quod et canes indagatores sagaces appellati sunt. Hinc Sagacitas per alturia.

Sagis is. iur. ita. acute sentio. Et. libro. ij. de diui. Sagire: acute sentire. Hinc Presagio: quod presentio et diuino significat.

Sagittarius militaris? Adra. Iuu. In saga videri nu-
 bar caupone relicto. Scribitur. Li. i. phil. Saga sumi so-
 lere in bello atq; tumultu. Et qñ in sagia tota ciuitas
 erat: cõsulares viri rogati esse solebãt. Suet. fere-
 bat: et vagari noctib; solit; atq; inualidũ quẽq; obui-
 oũ vel potulẽtũ corripere: ac disseto sago impostũ in
 sublime iactare. Iuu. dimituũ est Sagulũ. Arg.
 lib. viii. Argatis lucent sagulis.
 Sagatus: qui sago indutus est. Sueton; in Cesa. Duo
 bus triclitijs: vno quo sagati palliatiue: altero q̄ to-
 gati cũ illustriõib; puanciãz discubẽret. Mar. Cise-
 re purpureũ. Harce sagatus amem.
 Sagarius: qui vendit saga. Sagaria ño est exercitium
 vendendi saga: sicut ab argento argentaria. Alpi. de
 tributaria actione. Duas negociatiões exercebat pu-
 er sagaria et lintearia.
 Sagana pen. cor. vas in quo aliqd̄ terit. Quo etiã noie
 dicta fuit meretrix quẽdã.
 Sagena pe. p. gen; ret; piscatorũ: σαγηνη latini ðu-
 culũ appellãt. Danil. li. v. Excipiunt vasta circũual-
 lata sagena.
 Sagino as. pe. p. pingue facio. Col. li. vii. Ea herba vi-
 ridis: nectarde tñ arida feni vice saginat iumẽta: ve-
 rã modice pãdane nuntio saginitẽ strãgulẽt pcoza.
 Interdũ abltũ iãgũ: cuz res q̄ qd̄ saginat expmĩt: vt
 apud eũdẽ li. ix. Formant offe quib; aus saginat.
 Sagina e. pe. p. cib; quo q̄ pinguis efficit. Quãq; etiã
 dicit pinguedo sup̄uacua arte non natura adaucta: p
 torũ dispãta cozp;. Iulst. li. ix. Sublatis deinde emul-
 in segnitã laplus saginã cozpis ex nuntia luxuria: ocu-
 lozũq; valitudinẽ cõtraxit: Et a sagino delcẽdit. Nisi
 em̄ q̄s pius saginat; fuisset: nõ esset i eo sagina. Iuue.
 Benial agat. Iste dies. pera stãchũ lapare saginis.
 Saginaria: loc; vbi saginat; altitia. Bar. li. ii. de re rus.
 Pullos anse; icludãt i saginario: ibiq; polẽtã et pol-
 line aq̄ madefactã dar cibũ: ita vt p oies saturẽt.
 Saginarius a. um. qd̄ saginãt; est. An a Seruio dicit
 Dulus saginarius et mula saginaria.
 Sagitta: iaculi gen; qd̄ arcu emittit; q̄ satis lãge agat.
 Gel a satis et cer. Ad longũ em̄ spaciũ pfericã suã
 vel q̄ sagar sit cer. Sagitta etiã a rei rustice septo-
 rib; sumit; p nouissima furculi pre: sue qz lãg; recessit
 a mte: et qñ emicuit atq; pfluuit: seu qz cacumine arte-
 nuata p̄dicci teli ipeicẽ gerit.
 Sagitto as. sagittas iaculo. Hiero. in Ps. Et sagittẽt
 in occultis unimaculatã.
 Sagittari; a. um. qd̄ ad sagittas p̄tinet: siue idoneũ e vt
 eo fiat sagitte. Plin. li. xv. Sũũ gen; sagittario cala-
 Sagittari; q̄ sagittas emittit; vt i sacris liter;. (mo-
 Percussus est a sagittarijs. Est et sagittari; signũ cele-
 ste: quẽ alij cõtaurũ ebionẽ arbitrant; alij Eronũ filũ
 Euphemis nutricis musarũ: et habitasse i parnao cũ
 musis: et venatiõĩ incubuisse: vñ et vñ sagittis et eq̄ in
 sedisse. Post mortẽ p̄cib; mulaz a Ioue inf̄ astra re-
 latũ: et varia forma cõceptũ: Idib; Febria. vespe occi-
 dit: vehementer hyemat inquit Col.
 Sagũ: hispanie ciuitas: quã romanis fidelissimã An-
 nibal ad internecionẽ deleuit: Hinc Sagũtin; a. um.
 vt valã saguntina: q̄ maxime cõmendant. Bar. Su-
 me sagũtino pocula facta luto.
 Sagma e. et sagma artis. sella quã vulg; hastã appellat:
 sup̄ quo cõponãtur sarcine. Sed et p sarcina quõq; po-
 nit. Interdũ sagmata dicunt; vnguenta quẽ lucco cõ-
 stat: quasi distillationes. Quẽ aq̄ cozpoz constãt di-
 cunt; bedimata: Δεσμα quẽ condimentũ dicit; et
 sagma cumulus dicit.
 Sagmina: quasi sacrimina: qñ i loco sancto capieban-
 tur legatis ad indicendũ bellũ aut sedus iniãdũ p-
 ficicentibus. Vel a sciendõ: id est confirmãdõ: vel
 ab agendõ q̄ e sacris agat. Verba est q̄ vocat; Ter-

vena. Plin. lib. xii. Quĩ nõ aliud de sagmina in reme-
 dijs publicis fure et in sacris legatiõib; q̄ verbẽg.
 Certe vrozq; nomie idẽ significat. Hoc est gramẽ ex
 arce cũ sua terra euulsũ. Hoc semp; t legati cũ ad ho-
 stes dirigitur; mitterent; vñ sunt.
 Sal λειψισ ἡλληρικη αλο δελεινσαι αλλα με-
 ταθεσις τοσιλασιπροιο: quo vtimur in condendis
 cibis vrozq; numero: et tã masc. q̄ neutro genere dici-
 tur. Lato. Et sale q̄ apud Carthaginefes fit. Sal. in
 Jug. Hecq; salez neq; alia gũle irritamenta. Astra in
 compitis. Quicq; loquit; sal merũ est. Col. Carnem
 salibus aspẽsam. Pau. iureconsul. Lotem ferro su-
 bigendã necessaria quõq; hostibus vendãri: vt fer-
 rã et frumentũ t salos: nõ sine periculo capitis licet.
 Dicit; etiã hoc Sale p̄m Punicianũ. Enni. libro quar-
 to annaliũ. Ceruleũ spumat sale conferta rate pulũ
 per mare. Aliquãdo sal ponit; p sapientia: et malcu-
 tũ genere p̄ferri consuevit. Aliquãdo pro vibanũ
 tate ioco et ridiculo: et dicit; ad rĩũ vel ad delecta-
 tionem compositis: eas singulari q̄ plurali numero.
 Catul. Nulla est i toto cozpoz mica salis. Hoc est:
 nihil venustũ et sapienter dicit;. Cicerõ publico Scipi-
 oni. Des sale et factijs superabat. Luc. Nõ soliti lu-
 scere sales. Quinz; lib. vj. Salũ inquit in cõsuetudi-
 ne. p ridiculo rĩũ accipimus natura nõ vnaq;. Hoc est
 q̄ rĩũ et ridicula oporteat esse salta: Mã sicut sal suauit-
 atẽ quãdã cũ mordacitate habet; ita etiã vibanoz io-
 ca. Sales est; p Ciceronis sentẽtia sũt ipa ridicula q̄
 necessario salis oportet esse: Mã falsũ erit qd̄ nõ erit
 insulsũ: velut qdãdã ozis cõdimẽtũ quod sentit lacẽte
 iudicio: et veluti palatũ excitat. Quãq; sal inare dicit;
 Arg. Et spumas salis gre ruebant.
 Salnitru; vt mõ in ostendunt; vulgi dicit; factitũ: et ad
 cozmetã igniũ missilia reperit; veteribus fuisse vidẽt;
 incognitã. Aide in dictione Nitru.
 Salhammoniac; sic dicit; est; qz sub arenis inuenit;. Si-
 milis est colore alumini: medicinẽ vtilis.
 Salapust; a sale et pusti; cõpositũ nomẽ. Pust; em̄ siue
 puluis et pust; apud latinos dicit; puer. Quo noie di-
 ctus est Calu; Catulli familiaris rãq; puer; ob statu-
 rã puerilẽ: plen; salis et ozatoz; mordacitatis.
 Salugo appellat; i salinis tota liqãdã; marina aq̄ saltoz.
 Salugo etiã dicit; humo; cũ sapore salis.
 Salilago: idẽ est qd̄ salilugo. Plin. Natura cicoris est gi-
 gni cũ salilagine.
 Salarius: qui sal vel salamenta vendit. Bar. Qd̄ vi-
 tes pueri salarioz.
 Salarius a. um. qd̄ ad sal p̄tinet. Li. xxi. Accigal etiã
 nouũ ex salaria annonã statuerũt.
 Salaria: via romẽ dicta e q̄ p eã sabini sal a mari deferre
 Salariũ dicit; stipẽdiũ seu merces quã q̄s p ser- (bãt.
 uitio merit; est. Aug; li. i. d. ci. dei. Doctores ipos in-
 sup; et salario publico et honozib; dignissimos habue-
 rũt. Dicitũ salariũ: q̄ ita necessariũ sit vt homini sal.
 Salsus a. um. qd̄ salis sapore habet; siue qd̄ sale densa-
 tũ est: a q̄ fit salso: sissim; et dimi. Salsuscul; Aug.
 li. viii. Cõ. Ebuio qdã salisculã comedũt q̄ stat mo-
 lest; ardoz; quẽ dũ extinguit; potario stat delectatio.
 Salsamẽtũ: qd̄ e sale cõpositũ ad vñũ ciboz; vt pisces sal-
 si et lardũ: q̄ p Syncope salfamẽta dicit; p̄t.
 Salsamẽtariũ: qd̄ salfamẽta vendit; qui et Salarius.
 Salsamẽtari; a. um. qd̄ ad salfamẽta p̄tinet. Plin. Quin et
 testis cadi salsamẽtariũ tulsis cũ arũcia vetere mirum
 immo dũ p̄delt. Col. lib. ij. Ita rursus i sole siccata et
 mox refrigerata p̄dat i vasis olearijs salsarijs.
 Salsuta: idẽ qd̄ sallamentũ. Col. li. ix. Nulla tñ equo q̄
 p̄dicet; salisute pabula cõmõde dant.
 Salitura: idẽ qd̄ saltura. Col. li. xij. Post saliturã musti.
 Salsedo imo. ipe salis sapoz.
 Salina: locus vbi fit sal. Plin. lib. xxxj. Fit sal vulgaris

plurimusq; in salinis effuso mari: nō sine aq; bulcis ri-
guis: sed imbre maxime iuuante: sed qm sal. p. faceris
ponit: nōnūq; p. apopthegmatib; r. faceris r. scōm
manib; trāslatiue apud Cice. postū repit.
Salinārū. vrb; Sicilię iuxta lilybē palmis abūdās:
q; iuxta eā salinę fuerint: id est fossę in quib; fit sal.
Salinū: vasculū in q; sal reponit: nō ad mēg; vsū: tū ad fa-
critia paratū. In eo em cū sale diis pimitie offerebā-
tur. Persi. Duz. r. sine labe salinū. Donit tū. p. q; cū
q; vase fictili mēg; paupis. Idoz. lib. ij. Car. Cui pat-
uū spledet in mēg; tenui salinū.
Salinator: dicitur est Liu. roman. ppter vectigal qd no-
uū ex salaria annona cōmētus est in cētura.
Salnacidus a. um. qd salis saporem habet. Pli. Mam
introsas aquas atq; salnacidas et feculentas addita
pōsta viles esse ait.
Salū mare: a sapore salis: vela verbo gręco σαλευω
qd significat mouere/ fluctuare. Virgil. Perq; vn-
das superāte salo.
Salio is. quartę cōiugatiōis et pma correpta: significat
sale p. dno. Tibu. Farre pio placet r. saliere sale. Qui
p. teritū saliu/ supinū salitū. An salit r. salitur. Liu.
Salitū: ita esse mēg; salē. Cor. Seuer. Ad quem
saliti pomillones afferebant.
Salio is. p. duplex: Il tertie iugatiōis: salii salitū et sal-
tu r. in eadē significatiōe. An salitū et saltur/ saltus
r. saltur. Lucil. lib. iij. Salire murenas et frigidia
ria ferre. Participiū passiuę significatiōis i dno po-
sunt. Col. lib. viij. cū mę. Q; si ea res egritudine non
depellit/ vēdēda sūt pecora. Et si neq; id p. rigere po-
test/ ferro necēda saliendaq;
Salio is. p. simplex l. saliu vel salū salu salu salu syl-
labas supinū salū. Et habet pma correpta. Virgil.
Dolūb; in pratis vinctos saliere p. vres. significat
salto. Cōposita tū magis pegeritū p. ui faciūt: vt assi-
lo assilui tum. Cōsilio lui tū. Desilio desilui tū. Vir-
gil. Desiluit Turn. b. iugia. Desilio/ exilio: extra sa-
lito. Insilio/ p. silio: vtra seu foras vel ante salio/ pro-
rumpo. Lactan. lib. iij. Māg; cū stim paterent: ictu
virę rupe p. cussa. p. siluit fons aque. Virgil. libro. v.
Haud mora. p. siluere omnes: ferit aurea sidera cla-
mor. Liu. lib. ij. Propet actonē miraculo rex cū a se-
de. p. siluisset. Desilio: nō salio. Resilio/ sub silio: sur-
sū deorsū salio. Hiero. lib. ij. Re. Dichol vidit Da-
uid subsilientē. Trāsilio: vtra salio. Liu. li. j. Culga-
tio: fama est ludibrio fratrē remū nouos trāsiluisse
muros. Salire tamē dicunt animalia ratione caren-
tia: quādo mares inēdēt fēminas. Mā saliendo ascen-
dūt. Ande. Leta salit ouis. A Salio fit salto frequē-
tatiū. Cui cōposita mutā a in u: vt Assulto/ consul-
to/ disulto/ desulto/ exulto/ p. sulto/ p. sulto/ reulto r.
subulto. Plau. in Lass. Ac festinabat miser: vt silul-
tabat postq; vicit villicē. Trāsilto. Idē in Cap. Tu
trāsilutas: ego miser vir adito p. formidine.
Salto as. significat tripudio. Sal. Sed in bis Sēpro-
nia que multa virilis audacię commiserat. Hęc muli-
er genere atq; forma p. tera viro liberisq; satis fortu-
nata fuit: litteris gręcis atq; latinis docta: p. saltere et
saltare r. cantare elegātius q; necesse est: p. multa
alia q; luxurię instrumēta sunt. Hinc Saltatio et sal-
tus: p. ipō saltādi actū.
Saltito as. pe. cor. frequētatiū est a Salto as.
Saltatio ē illa boim iactatio/ quā vulg; tripudiū vocat.
Saltat; us. idē qd saltatio. Liu. Per vrbem ire canētes
carmina cū tripudijs/ solēnijs saltu iussit.
Salt; us. r. salti densior: silua r. inuia ē: q; ibi arbores sa-
liāt: in q; pasci r. estiuare pecudes solēt. Sunt q; dicāt
saltus esse loca arborib; expedita: q; facie in bis sal-
ret. Virgil. lib. iij. Geo. Saltibus in vacuis pascun-
tur plena scdm Flumina. Poitit r. p. loco nemoroso/

vbi latrones insidari consueverūt. Et saltus: ceruo r.
est. Idem li. ij. Lum demū saltu p. cepti sese omnibus
armis In fluuiū dedit.
Saltari: siluaz seu salt; custos. Pompo. Dns p. p. ceta-
tis etiā inuito vfructuario. Fundū dō edes p. saltu
ariū vel inulariū custodire potest.
Saltuosus: lo; saltibus plenus.
Saltum siue saltuarum: significat p. salt;. Bel. Nos vna
estate in Asia r. Bęcia gesta litteris idcirco p. r. inētia
mādauius: ne velicatum aut saltuarum scribendo le-
cto; animos impediremus.
Saltē: cōiunctio p. defectiōe dicit: quasi si aliter nō po-
test. Tel. vt inquit Bel. u. littera adiecta. Mā a p. r. inē-
pio salutem dicebāt: quod nos saltē dicim;. Mā cum
alia quēdā petita r. nō impetrata sunt. Hinc solemus
quasi extremū aliqd petiuri: qd negari minime debe-
at dicere: hoc saltē fieri aut dari oportet: tanq; saltē
postremo petētes: quā impetrari sit equissimū. Ser.
Saltē. vt hoc tractū a captiuitate cum tenerent ab ho-
stib; dicebāt lublatis omnibus saltē cōcede. Hinc p.
syneresim nat; est fermo: vt in cōceptu rez multaz pe-
turi aliquid saltē dicamus.
Saltar dicit libidine puriens: fortis i coinu r. creber: cu-
rus memoz facile saltit: id est arrigit. Et salire dicunt
quadrupedes dū coeunt: vel quia ex humore salto cū-
tat libido. An Gen; dicta est e mari orta. Car. Sal-
los salaces. Et salaces aque scaturientes/ quasi e terra
profluentes. An etiā nymphy salaces dicunt. Qui.
Nymphyę salaces.
Salacia: dea aq; a Salo ciedo appellata. An r. a poetis
sumit. p. q; Pacu. Hinc leuitā salacia fugimus.
Salebz; a saltu dicitur: loca inæqualia et aspera: que
quasi sine saltu p. r. riri nō possunt. Per trāslationem
Li. de si. bono r. dixit. Hic si diffinire/ si diuidere po-
tuisset: si loquendi: si deniq; cōsuetudinē verbor; tene-
ret: nūq; i tātas salebz; incidisset: id est tātas aspe-
ritates/ siue inultas orōnes. Hinc salebz; osus a. um.
quod multas habet salebz;.
Saltū: sacerdotes Martis: sic dicit q; in portādis ancū-
lib; saltare eos mos esset. Li. Muma salios. rii. mar-
ti gradiuo legit: tuniceq; in igne dedit: r. sup tunicaz
enēū pectori tegmen celestiaz arma q; ancilia appel-
lant ferre: ac p. vrbē ire canētes carmina cū tripudijs
solēnijs salatu iussit.
Salt; simplex: iauicule sunt: q; Aristot. Regitbos ap-
pellat: scēditatis magne/ vt perdices gallinę.
Saltaris et hoc re. qd ad saltos p. r. r. An saltares ce-
ne appellat; sunt: q; salū faciēbāt amplissimo aparaz/
tu: ex quo opipare et copiose cenę saliares dicunt.
Saltunca: herba e terra statim exiliens: foliosa quidem
sed breuis: vt iquit Pli. lib. ij. et que neci nō possit
radici cogere.
Salix arbor: a saliendo: vel q; sata/ vt casu terre cōpacta
salit ac surgit. Hęc arbor talē habet naturaz. Est qdē
lignū infructuosū. Et dicit/ si q; ex illa accipiat potū-
onē/ aut māduerit: filios nō facit.
Salignus a. um. qd ex salice materiātū est. Virg. Est tu-
guri custos armatus salce saligna.
Salicetū/ et per Synopen salicetū: locus salicib; cons-
tus. Harro. Idoneus locus eligendus vbi facias sa-
licetū et barundinetum.
Salicalstrū: gen; labruscę in salicis nascens.
Sala: nomen sex vrbū: r. nomen fluuij in Germania: vt
Stra. lib. vij. scribit. Inter quē r. Rbenū cū Piusus
germanicē bellaret: domitis hostib; victor opetit.
Salaconia: supbia: r. Salacones supbi dicunt. Salacō
enim (vt inquit Suidas) vir fuit qui cū paup; esset/ se-
diuitem simulabat.
Salentino: rum regio: que nūc (vt quidam volunt) terra
Itrūq; siue terra de bari vocat. In Italia ita est: et

ble Varro Samon prius Parthenia nominata: vbi antiquissimū fuit templū et simulachrū in habitu nubiensis figuratū: et sacra et annuaria nuptiarū ritu celebrant: qua et Juno Samia dicta est. In ea Pythagoras quoque p̄bus ortum habuit: necnō et vna de Sydyllis: que eandē Samia dicta est: quā ferunt de Thulo p̄dixisse. Tu enim stulta Iudex deū tuū nō cognoisti ludentē mortalū mētē? sed de spinis corona suū horridūq; sel miscuit. f̄iebant etiā in ea vasa fictilia egregie et creta fabricata q̄ Samia vocabant. ferunt hāc insulā Thraciē adiacere: que postea ex comitis Thraciē p̄p̄lis Samothracia appellabat. Cuius Thraciēq; samū que nūc Samothracia ferit. Altera vō est Samos insula a Pli. collocata. p̄ Thraciā apud Dulichiu: de qua videt Suetoniū intelligere: cū nō multū distet ab Epiro: vbi in Aug. ait. Ab Aetio cū in samum insulā in Elyberna se recepisset. Samē vō vt inquit Strabonē: cuius Thraciē est in Cephalca apud Strabonē: ita legim⁹ samū et samen: samū vō est: samen vō insulā. Sunt qui scribāt Samothracia insulā esse que prius Dardania vocabat: a Dardano qui palladiā Thinerū secū eo ferēs cōfugisse tradit: post famis insula bello cecidit: cū so se in Thraciā et Asia recipere inditū nomē: vt. p̄ Dardania samothracia vocaret.

Samius a. um. qd̄ e famo est: vt homo samus. Veteres tū q̄q; samū p̄ acuto ponebāt: et samiare. p̄ acuerē: et q̄t samie reite acumen reducere.

Samia subitāciū: vasa a samia insula dicta: sicut Dalmatica ab hispania. Cic. lib. iiii. ad Herē. Mos samius Samnites p̄. p. populi in samio qd̄ (delectabimur. hūc Apuciū vocamus regio Italię inter Picenū/ Capanā et Apuliā. Urbes in ea sunt Adria/Aquila/Amiternū/Sulmo/Drona/Arpinū/Aquinum/Arvina/Beneuentū/Latini. Et samnites dicti sūt a samnio colle: in quo e fabinis venietes cōfederat: et euidē nois oppidū edificauerit. Quidā etiā samnites p̄ duplex n̄ scribunt. Et quondā apud caudinas furtulas romanū exercitū p̄ligauerit: quos postea. L. Papyrius sub iugū misit.

Samniones a samnis dicunt: q̄ sūt dicis fatui: et imorib⁹ obsceni. Cic. li. de ora. Quid porro tā ridiculū q̄ samnio ē: q̄ ore/vultu/imitādīs morib⁹ voce: demōs cogere rideat ipso. Quidā tū samniones a samna deducitū nomē arbitrant: q̄ sic os distortū cū vultu.

Sansuc⁹ herba: quā nūc Datoianā appellāt: alioq; no mine Amarcus dicitur.

Sancio is. iur. itū. vel sanpi sanctum: significat aliqd̄ sanctū vel cōsecratū facio sub sāguine hostie. Cū sanctū auctore Seruio dicit q̄ sāguine cōsecratū. Et sanctio vocat lex cum terrore p̄ḡ. Aliq̄ sanctio est firmare munere: robotare. Terē. in Ecy. Aliud si scire qui firmare meā apud vos possem fidē sancti? q̄ ius iurandū id pollicerer tibi. Inde sanctio et sancta res dicit: id est res decreta et inuolabilis. Martian⁹ ait scēti. p̄ie dici qd̄ ab iniuria hoim⁹ defensū atq; munitū est. Tractū a sanguinib⁹ herbis q̄ legati populi romani ferre solebāt: ne quis eos violaret. Juuen. Ac sanctū filius omni aspiciat sine labe domū vitiōq; carentē. Alp. de ver. sig. scribit sanctū esse: qd̄ nec sacrū nec p̄banū est: sed sanctione aliqua firmatū: vt sancte leges: hoc est sanctione quadā ludnre. Alii dicat sanctū esse religiosum et sacrū incorruptū. Vir. S. Acta ad vos aia atq; isti inīcia culpe Descendā: id ē incorrupta. Idē. Luc. o sanctissima coniū feliy mox reuā: id est castissima. Cū sanct⁹ vir dicit integer moribus. Do. Sanctū dicit qd̄ omni obseruatiōe inuolatū est. Et p̄m scripturay sacray idioma scēti dicit mundū purificatū atq; expletū. Cū sācti dicunt fideliū sūt: q̄ quasi cōdidati sūt: et nullis idolotris sordib⁹ polluy

ant. Vasa quoque sancta in tabernaculo legim⁹: et cetera q̄ ad ritum ceremoniarū p̄tinēt: cū vtiq; scēta esse nō possint nisi ea q̄ sentiunt et venerant deū. Sic et herbabebe sc̄tificata scribit ab immūdia sua: et ipsū templū sanctuarū nominat.

Sacrus a. um. p̄cipiū a sanctio: de quo mor. Cui⁹ dimi nutiū formauit Latio. cōtra Rusti. cū inquit: Tibi quasi religiosus et sanctulus p̄sonā humilitatis imponis. Ab aduerbio sacre fit p̄sanctē: qd̄ est valde firmiter. Plau. Idē p̄sanctē iuravit se facturū.

Sacras/scitudo et scitonia eiusdē significati sunt. Sacruū: sacer loc⁹/ scēplū/sacrariū. Sanctuarū q̄ siue sacuaria. Pli. Dithyridatio appellat q̄ alio loco arcana: et Plutarch⁹ atrop̄hia vocauit.

Sacrimoniales dicunt monachē. Aug⁹ sup. Dē. Subilate. Inuenies sacrimoniales idisciplinatas: nūquid ideo sanctimonū resp̄hendendū est? Sanctimonū vocat sanctimonialitū p̄fessio.

Sadalitū: calceoz genus: siue caligay. B̄eci sup. A. A. i. op. soleā dicitur. Teren. in Heau. Cū tibi cōmitemi gari videā sadalio caput. Linc sandalari? Apollo dicitus est a vico: cui⁹ meminit Hel. lib. xvii. In sandalario forte apud libarios sumus.

Sadalio nis: sardinia insula denomiata est ab effigie sandali: hoc est solez: quā nōnulli Ichnusā vocāt a silitu. dine vestigiū: qd̄ grece χροο dicit.

Sadara: ca: gen⁹ coloris qui inuenit in aurarijs et argētaris metallis: adulterat ex cerusa in fornace coctat: hęc si torreat equa p̄te rubrica admixta sandicē facite: q̄ hāc herbā esse Cui⁹ scribat. Hoc noie autē quidā significari vernices: cui⁹ fumus q̄ ceteris dolor: m̄dentū leuare dicit: vt est apud Quicnā. B̄eci sup. Λοροχη dicitur.

Sandiriciis: penule. pd. si Cui⁹ et eius interpreti Seruio: necnō et quibusdā credit: mascul. gener⁹: herba est delicatē olfacture/breui caule: et in alijs feniculo similis. Cui⁹. Sp̄ore sua sandir pascens vester agnos. Diopert. Illaq; plebeio vel si sandicia amicu. Lilius herbe peculiaris laus inquit Plini. libro. xvii. q̄ fatigato venere cor: porū succurrit. Mascitur in insula maris rubri. Est et sandir genus coloris et sandaracha et cerusa factus. A sandir fit sandicinus a. um. vt color: sandicinus: qui est flāmeus: et rubrica et sandaracha factus.

Sanares p̄p̄s: qui supra infraq; Romā habitauerunt. Qd̄ nomē ideo ē inditū: q̄ cū defecissent a romanis: breui post i amicitia q̄ sanata mēte redierunt.

Sanus. p̄ie dicitur integer et incorruptus. A quo sanitas: incolumitas. Transfertur quoq; ad animū. Cū dicimus hominē sana mente/sanoq; consilio. Et quo insanus: demens: qui mentē nō habet integrā. Et insania: stulticia: que et insanitas dicit. Cicero. Insuper entis quasi insanitas: eadem q̄ dementia. Et insano p̄ decipio. Bucerdū tamen sanū dicit qd̄ sanitatē p̄bet. Si quidē dicimus sanū aerē: et sanū cibū: quasi salubre et sanitatē p̄bentē.

Sano as. sanum facio/redintegro/et incolumitati restituo. Hinc hūc composita Cōsano: quod est simul vlt omnes sano. Col. lib. v. Et sic vitis lanata scabiosa q̄ putrescat humo: vbi: nec plage cōsant. Refano: rursus sano. Lactan. lib. v. Quib⁹ postea cecidit omnes qui resanati fuerint: adherēt religioni. Et habent penultimā p̄ductā.

Sanefco: san⁹ fio. Col. lib. vii. Sed vulnera facta interdū sanescūt. Hui⁹ composita sūt Cōsanefco et resanefco. Idem lib. v. Tū etiā vitē minus cicatricosā reddidit: qm̄ id ex quo viride et tenerū decerptū est: celeriter cōsanefcit. Lactan. lib. v. Mō mō susceptis deoz cultibus resanefcant: sed etiā vt prinaci oblatione deponita. corpis cruciamēta deurent.

Sane aduerbii: quādoq; affirmatiue ponit̄, p̄ eo quod est certe: vt Ita sane. Sane dō quādoq; permissiue/ quando aliqd aduersario tribuim̄: vt sic sane vt vis/ p̄ eis vt vis. Licet. Quid enim habet cōmodit̄: quid non pot̄ laboris? Sed habeat sane: hoc est in bona hora/ aut in dei nomine. Quintil. Tulerit sane filius noster merito penas: dederit spiritū supplicio: nihil de steritibus loquimur. q. d. Esto ita sit vt tu vis. Quis ponit̄ p̄ valide: quoniam qui san̄ est valid̄ est. Suet. Bellū sane difficile gessit. Jūgū nōnāq; cū et/ affirmatiuaq; est. Quintil. Et sane q̄s concipiat vel de clamātis habitū/ vel orātis vocē/ in cessū/ p̄nūciatio/ nem: illū deniq; animi r̄ corporis motū. Itē cū q̄. Hel. Sane q̄ vitile est.

Santes: sanguis corrupt̄: qd̄ quidam a tabo sic disti/ guūt. vt illud de mortuo/ hoc de viuo dicat. Virgil. Et sanie taboq; fluentis.

Sanguis: qd̄ et sanguen neutro genere ab antiq; dice/ bat. Lucr. Describ̄ visc̄ gigni: sanguens creati. Dicit aut̄ sanguis qui est intra venas: cruor: fusus/ siue sanies. Pōnit̄ interdū p̄ genere. Virgil. Troia nō a sanguine duci audierat. Quo ad p̄mū significatū sit cōpositū Franguis. Quo ad secundū sit p̄ sanguine: licet sanguine aliud significet.

Sanguen mō sanguis dicit̄: modo arborū/ cui⁹ coct̄: ad sanguinis similitudinē ruber: a quo sanguine a. um. vt Virga sanguinea.

Sanguineus a. um. modo ad corpus refert̄: r̄ significat plenū sanguine: modo ad animū: et significat crude/ lem cruentūq;. Apul. Immani ac sanguinea voce p̄ ferrur. Qd̄ ad arborē: et significat qd̄ est ex arborē que sanguen appellat̄. Plin. Si quis duas virgas sanguineas manu tulerit.

Sanguinolētus: idē qd̄ sanguine⁹. Tar. Itaq; p̄ter amo/ rem imperij magist̄rā gradatim scditionib⁹ sangui/ nolentis vbi p̄urbauerē.

Sanguinari: se⁹ r̄ crudelis. Lic. Itaq; grauē illā ac san/ gumariā vocē audiui: sic sanguinari⁹ hō dicit̄ a Se/ neca: q̄ gaudet humano sanguine r̄ crudeli.

Sanguinaria: herba dicta est: q̄ lucc̄ et infusus naribus sup̄mit sanguinē. Col. lib. viii. Est etiā grauis p̄nic/ ea herbe sanguinariē: quā si pasta est ouis: toto vētre distēdit: orabitq;: r̄ spūmā quandā tenuē terri odo/ ris expuit. Hęc cā polygonon appellat̄.

Sanguinare ē sanguine manare. Quin. i. de cla. Tū repeti/ tis sanguinare placit̄: iā puale scētes lacerti. Et ite/ rā. Vlier q̄ sanguinates ad iudicē porrigit lacertos.

Sanguinea pe. p. v̄mis q̄ r̄ birudo dicit̄ r̄ sanguisugia.

Sanguicū: sanguis hedi siue iūis in cibū format̄. Plin. Et sunt ad v̄rūq; vitiū: et coagulo hedi in vino myr/ teo magnitudine fabe poto r̄ sanguie eiusdē in cibū formato/ que sanguiculū vocat̄.

Sanga: Latroꝝ fluuius.

Sagaris: fluu⁹ gallogreecie q̄ p̄ Dbrysia defluens: tā/ dem in p̄ontidē influit.

Sanna p̄ duplex n̄. irr̄sio: q̄ (vt Hiero. inq̄) ab occipi/ tio dilorto ore r̄ labris contractis sit anterior dēntiū ostēratio. Quo vocabulo vsus ē Iuue. I nūc r̄ du/ bira q̄ so: beat aera sana Tullia. Dinc saniones r̄ sā/ nū/ vt inq̄r Prob⁹: q̄uis r̄ saniones dicant q̄ sic irri/ det. Desanno as. qd̄ est p̄ saltidū derideo. Subfano de quo alibi. Silt sanato: es: q̄ eo mō irridēt.

Santones et fantoni penul. cor. et fantoni: populi qui dā Ballie nō longe a Tolofatiū finib⁹ que ciuitas est in puincia: vt Cesar cōmē. i. scribit. Luca. lib. i. Hau/ detq; amoto fantonus holte. Iuue. Tpe fantonico velas adopta cucullo.

Sannaus: lac⁹ de quo Plin. li. ii. Lac⁹ inq̄r Sāna⁹ i Asia circū nascēte absinthio insicit̄: a Prolemeo sannis appellat̄. Apud grecos p̄ simplex n̄ scribit̄.

Sane: officula oliuaz. Col. lib. viii. Et est est oliua i fan/ sam redacta: tū sal coctus tritulis manu p̄miscet cū ceteris aridis cōmentis.

Sapa: a sapiditate dicit̄: et est multū vsq; ad tertiā par/ tem: vel (vt quidā volūt) ad dimidiū decoctum. Et de in dictione defrutum. Hęc dēp̄sima ab cōp̄is quod est decoquere dicit̄. De hoc Bar. Et lactane nigra lagena sapa.

Sapio pis. sapiui vel sapij sapitū penul. pd. Vel sapui sapitū penul. cor. q̄ p̄tinet ad sensum corp̄is: vt sic sapere quod vulgo dicit̄ sapozitum esse. Iuue. Qui meminit calide sapiat qd̄ vulua popine. Dinc sapoz et sapidus. Aliquādo sapere/ sapozē habere: qd̄ ver/ naculo sermone dicim⁹. sapere de la chofere: vt hōc sa/ pit heresim. Hieron. ad Pāma. Simplices ep̄itole/ rug olent. p̄betas: apostolos sapit̄. Transfert et ad animū pro sapientem esse/ seu rectam sententiam vel opinionem habere. Terent. Si sapi: neq; p̄ter/ quas ip̄e amor molestias habet ad das: et illas quas habet recte ferat. Aug. lib. j. de ciui. dei. Tribulati/ onis tpe. p̄bauerunt hęc recte sapuerint. Bar. Hube/ re vis p̄isco: nō miro: paula sapit̄. Quis dō iūg/ tur. Plau. in tri. Hāben tu amicū aut familiarem cui p̄cet̄ sapiat: Hui⁹ cōposita sunt Desipio et resipio. Vide in dictione Desipio.

Sapientia est rex diuinaz atq; humanaz scientia. Hęc/ ce Sophia dicit̄. Et qui eam proficet/ soph⁹/ hoc est sapiens appellat̄. Quod nomen indicum fuit illis se/ ptem clarissimis viri: scz Thaleti milesi/ Soloni sa/ lamino seu atbeniensis: Liloni lacedemonio: Pitta/ co mythyleneo: Biani pyreneo: cleobolo lydio: De/ riādro corinthio. Sed postea Pythagoras p̄mū nō/ sopbum sc̄ed philosophū appellauit: hoc est nō sa/ pientē/ sed sapientē amatōrē: et sciētiā ipsam nō so/ phiā/ sed philosophiā nūcupandā existimauit: q̄ nul/ lus hoim/ sed solus de⁹ sapiens esset.

Sapoz: qui sapit. Sapoz dō decem sunt genera: vt do/ cet Plin. scz dulcis/ suavis/ pinguis/ amarus/ auster/ acer/ acur/ acerosus/ acidus/ et saluus. Idē Plin. existit/ mar omnib⁹ animalibus sensus gustus esse. Tria dō sunt nature rez elementa: ignē/ aerē/ aquā sine sapore sine odoze/ sine succo.

Sapidus da. dum. quod gratum saporem habet. Cui⁹ contrarium est insipidus: sine sapore: vt Lactus insi/ pidus/ vinū insipidum.

Saperda: dici pōt sapiens/ elegās. Tar. Omnes vider/ mur nobis esse belli festiui saperde: cū simus canopi. Et saperda genus est conchē mali saporis. Et nōnun/ q̄ p̄ iterquillino ponit̄. Persi. Et quid agā rogatus: en saperda adueho p̄onto.

Sappho per p̄ ante pb. nomen mulieris vatis. Ferunt nōnulli fuisse duas hoc nomine: quarum vna Erepar: que et antiquos lyricas: qua tempore Alceus cla/ ruit: Terpicioꝝ r̄ Dittacus tpe Tarquinij puisc. Ea p̄lectrū prima inuenit. Sēp̄ sic lyricos modulos/ epigrammatis: elegias/ iambos et monades. Altera Dithylenea longe iunior: cui⁹ pulcherrimū opus ad amicū Pbaonē extat. Sēp̄ sic et alia apud gre/ cos: vt merito nōna iter lyricos poetas annumeret. Antipater autē Sidoni⁹ epigrammatis μνημοσ/ γων ελεδαμφοσ οτε εκλυε τοσ μελιφωρο/ υσ απποσσ μνηκεακμ μοσσ αρχουσι βρο/ γοι: id est Mnemosyne matre musaz cepit quando audiuit dulcionā vocē sapphus: nūquid decimā mu/ sam habent mortales?

Sapphir⁹ p̄ p̄ añ pb. et pe. pd. lapis p̄ciosus coloris ae/ rei. Cū sic sapphirinus a. um. Hiero. i. Exo. Sub pe/ dibus ei⁹ quasi opus lapidis sappirini.

Sapphiratus: sapphiris maculatus et variagater in/ textus. Sidoni⁹. Ac si luduercolorib⁹ figuris v̄er/

hæ herbida crusta sabbiratos.
 Sarranonem vrozis Abzag: nomen civitatis: q̄ postea
 Lyzi dicitur: a q̄ sarran? Sed id q̄s nomē a pilce q̄
 dā accepit q̄ illic abundat. Et Sar illa lingua vocat:
 ex cui? lāguine fericū in purpurā tingebat. Et z Sar
 ra insula Epyros: a q̄ sarrana etiā dicunt.
 Sarranus a. um. qd̄ ex sarra tyro est. Unde sarrane ve/
 stes tyrie dicitur sunt: que z String et purpuree. Cir.
 Et sarrano domiat ostro. Juue. Aut picte sarrana fe
 rentē Ex humeris aulea togæ.
 Sarrā: stuvius cāpanis onēs a sarano mōte inf̄ pōpca
 ūū agrū z salernū iuxta oppidū sarni in radicib? mōtē
 possitū: a q̄ Sarastes plī sunt cognati. Virgil. Sa
 rastes p̄ptos z q̄ rigat equoza sarnus.
 Sarraca: nomē est duaz vrbū: quaz vna est in Media:
 alia in felice Arabia.
 Sarraceni populi post Nabatheos: a sarraca: vt Ste/
 pban? inq̄: que est ps Arabia.
 Sarracū: vebiculi gen? q̄ ligna z lapides vebi cōsueu/
 rūt. Juue. Lōga couicat. Sarraco veniente abies.
 Idē. Frigida cir cūagūt pigri sarraca boote.
 Sarraballa: chaldæicū nomen neutri generis et numeri
 pluralis: sūt brachy: vt apud Danielem. p̄berā. Qui
 dā dicunt esse fluxas vestes z sinuosas: q̄ a germanis
 rhenones dicunt: vestes pelliceæ quib? i castri? vtunt.
 Sarcasinon: latine dicitur iocus cū amaritudine: vt apud
 Virgiliū. Reueres ergo hęc et nūcius ibis pelide ge/
 nitōri: illi mea tristia facta Regeneremz neptolemū
 narrare memento.
 Sarcas? stuvius est: quē in p̄bygia esse aiūt quidā.
 Sarcina pe. cor. ap̄ie vtensiliū est: z eo z que ad cultū z
 ad ceterz vsum p̄tinent: veluti fascis quem quis in iu/
 nere faciendo componere possit. Hinc milites cū ca
 stra mouere volūt: sarcinas colligere dicunt. Et qui
 in aliā domū remigrāt: sarcinas suas cōponere solēt.
 Reē etiā nostras domi cūctis capisq̄ cōpositas etiā
 sarcinas vocamus. Quiriti. Facēt relicte sine herede
 sarcine. Per trāllationem q̄ns sarcina ponit. p̄ inuti
 li onere. Aug. Et hęc corporis sarcinā aliq̄i deponē
 rem. Qu? diminiutiū est sarcinula.
 Sarcino aa. sarcinas sumo. In dū sarcinare capis. p̄ sue
 re. Lucil. Sarcinatoz esse sūmū: suere centonē opti
 me. Qu? cōpositū ē cōsarcino: qd̄ ē sarcinas colligo:
 qd̄ dnacta lingua dicitur ensardelare: o samare. Hel.
 lib. i. Tersus hi sunt scellij trunca quedā ex Denā/
 dro dicitis z cōsarcinātis d̄ba tragica tumoris.
 Sarcinatrix: mulier q̄ vestes sūt.
 Sarcio is. iui. itā. et sarci sartū: significat integrā facio.
 Cū sartores dicitur sūt q̄ vestes sartunt: et sartatecta
 opa publica q̄ locant: vt integrā p̄stent. Et sartē inte
 grē. Itē sarcire: cōponere: tractū a vestib? q̄ diluēt sar
 ciunt. i. cōponunt. Per trāllationē ponit. p̄ damnuz
 soluere. Pacu. Tu p̄āni nostrū causa fuisisti: tu nobis
 sarcito vt debes. Hinc cōponit Refartio. p̄ inflauro/
 z quasi nouā formā induco.
 Sartatecta: vide in dictione Sarcio: de quo modo.
 Sargace: populi (Pōponio auctore) iuxta Theotidē:
 quoz oppida Durmetion/ Pāticapheū/ Theodo/
 fia/ Hermillum.
 Sarto is. iui. itā. significat sarculis fodio/ purgo: quod
 fit cū segetes leuiter scalpēdo/ et raris a moris her/
 bis purgam?. Plau. Semp occāt puulq̄ sarrūt ru/
 stici. Plī. lib. xviii. Qui sarriet/ caueat ne frumenti ra/
 dicas suffodiat. Hinc componit Refartio: qd̄ est rur/
 sus sarrio. Idē. Cū byeme p̄gelida capte segetes. et/
 sent: releuerūt refartientes cāpos.
 Sarculū: gen? raris: hoc est crates illa dentata q̄ subtra
 his latis: a sarriendo/ vt ferendo: vt inquit Var. Alij
 putāt esse ligonē/ seu quā vulg? vannā vocat. Doza.
 lib. Car. Sudentē patrio findere sarculo.

Sarculo as. sarculo fodio. Col. lib. v. Primo plan/
 te sarculari debet: ita vt simplex stilus altitudine ma/
 xime scrobis excedat.
 Sartoz: purgatoz. Plau. Sator sartoz: q̄ lece z mes/
 soz optime.
 Sartura: ip̄a purgādi actio. Plī. lib. xviii. Sartura no/
 cere z vinez z segeti exstinaf.
 Sarritoz pe. pd. q̄ sarrit. Col. lib. ij. Tritici modij q̄tu
 oz vel q̄ns bubulcoz opas occupant q̄tuoz/ o ccatō/
 ris vna/ sarritois duas. Sarritura purgatura.
 Sarcophagus pe. cor. latine carnē comedēs dicitur. Plī.
 Sarcophagus lapis est fissili vena corpa defunctoz
 condita in eo absumi intra quadagesimū diē cōstat/
 exceptis dentibus. Ideo nomen habet a carne eden/
 da: q̄ ap̄z σαρκος em̄ caro est: q̄ cyos comedo. Cū
 cōueniēt. p̄ sepulchro poni p̄suevit. Aug? lib. xviii.
 de ciui. det. Quia em̄ arca in qua mou? ponit: quod
 oēs iā sarcophagū vocāt: σαπος grece dicitur: a no/
 stris. p̄ sepulchro/ vt iurpat.
 Sardanapalus pen. pd. vltimus Assyriozū rex: de quo
 Iusti. lib. ij. fuit hic omnis generis luxurie dedit: nec
 erubuit inf̄ scotoz greges nere: z muliebū habitu fe/
 minas omnis lasciuia antire. Quōbz indignati As/
 syri tali femine parere: duce Arbace deficiētes bel/
 lū sardanapalo inulerūt. Qui vici? inf̄ Regiā se re/
 cepit: z cuncta Pyra: se atq̄ diuitias incendit mē
 sit. Hic fuit a Hino trigelīm? rex: vt inq̄ Dio. li. iij.
 bibli. Et mortis cōdidit hoc epitaphiū. Ede/ bibe/ tu
 de. Et cū te mortalē noueris/ presentib? exple deliciis
 animū: post mortē nulla voluptas. Juue. Et venere
 z cenis/ z plumis sardanapali.
 Sardanis: vir Lydi? qui Lrefo suadere conatus est: vt
 Persis bellū inferret.
 Sardis em̄ pluralit? vrbis Lydię magna/ posterior: troi/
 anis reb? z Regi regia. Idē. Quid cōcinna famos
 qd̄ Regi regia sardis? Terminat aut nēm z actū i is
 p̄ductā: quō Trallis z Syris. Et sardis suere duo di
 odozi oratores: quoz iunior Strabonis amic? fuit: z
 hystorias scripsit et poemata. In sardis ecclia fuit vna
 ex septē Aſe: quaz Joānes meminit.
 Sardinia: insula in Tyrreno seu ligustico mari/ a sar/
 do Hercules filio: sicut Strabo et solinus scribunt: q̄
 e Libya veniens: cū multitudine colonozū insulā oc/
 cupauit: cū antes Sandaliotis appellaret ab effigie
 solez: quā greci Sandalion vocāt: et Ichnusa a simi
 litudine vestigiū: quod grece dicit Ichnos. Quia la
 titudo est milia passū. lxxxviii. Longitudo. lxxij. q̄
 alij stadia multa adiiciant. Hic in ea insula neq̄ lu/
 pum gigni/ neq̄ serpentem repiri. Habet ciuitates
 multas: sed omniū p̄clarissima Lalaris est. vbi cora/
 lozū piscatio est. In qua dicit Augustini patris mei
 ossa tādiū cōquiere: quoad ab Delip:ādo rege pa
 piā trāllata sunt. Hęc ciuitas Jole a piscis appella/
 bat/ a Jole illa quā Hercules p̄ditissime amauit: In
 sulā peni occupauere: sed a romanis expulsit: tādē p̄i
 mo bello punico amiserē. A Sardinia sardus sardo
 us z sardinēsis adiectiua sunt.
 Sardinēses: q̄ sardinā incolūt vt ibi negociant.
 Sardi: indigene q̄ in sardinia nati sunt.
 Sardous a. um. possessiuū. Quid. lib. iij. Sas. Sardon
 oz regna finitris respicit a remis.
 Sardo: herba apiastro similis/ q̄ nascit i Sardinia et
 in fontū defluūis largē? puenit: ea si q̄s velcat/ ner/
 uos cōtrahit/ z rictu diducit ora: vt q̄ mouēt/ velu/
 ti ridentia facie intereāt.
 Sardoniz sardonichis pen. cor. sicut onyx onychis: a
 quo componit tā masc. q̄ femi. generis. Componit
 tur em̄ ex sarpo: qui lapis fuit in sardinia p̄mū compo/
 tus/ coloris rubei: et Onyx gemma cui est cādoz sub/
 cādidus vnguis. humani similitudine quasi vt iulq̄

colorē obtineat. In manib' dēst radiat' testudi
 ne totā Sardonyche. Persi' sēmi. genere dixit. Et
 natalicia tandē cū sardonyche alb'. Dicit et sardony
 chus et Sarda. Inue. Arguit ipsoz quos literā lin
 gua qz princeps Sardonychus. Plin. E diuerso ad
 hec sarda uetillima q̄ nomen cum sardonyche cōmu
 nicauit ipsa gēma uulgaris et p̄mū a sardib' repta.
 Ptolemeus sardonychem a sardonyche Indie mō
 te deriuari scribit.
 Sardonychat' sardonyche ornar'. Dart. Cui' z hinc
 lucet sardonychata manus.
 Sardo as. antiq' p̄telligo vsurpabat. Neui'. Qd̄ b̄u
 ti nec satis sardare queunt.
 Sarepta: vrb̄s sydonioz. vbi diuin' vates Helias c̄suri
 entē viduā miraculo pauisse credit. Adinc sareptan'
 a. um. Sydon'. Quia mihi nō sūt gagerica chis p̄ba
 lerna. Quoz sareptano palmitē missa bibas.
 Sarmēta: v̄gule vitū supuacue abscise. Inde sarmēti
 ti' a. um. qd̄ est ex materia sarmētoz. Col. li. vij. Uez
 vulnera et sarmēticio cinere limēda sunt.
 Sarmēt': nomē vtri. p̄mū q̄ scurrilitate claruit.
 Sarmate: p̄p̄i scythie iuxta Danubiū in Deotica pa
 ludem gēntes: qui a grecis sauromate dicunt: et re
 gio eoz sarmatia dicit. Plin. li. iij. Sauromathas gē
 tes scythaz greci vocāt: qz sarmatas romani dicunt.
 Dicit sauromate ab oculis lacertaz: σαυροσ est la
 certa est: ομασ ocul'. Quis plaustris. p̄ domib':
 pascunt lacte eq̄no: Q̄n quida eos: ππομολυο
 uo: hoc est equoz mullozes: Alii γολατοραγο/
 uo: id est lactifagos vocāt. Sarmatia fit sarmatis
 idis. Quidi'. Terreat haud manes sarmatis vmbra
 meos. Sūt autē due sarmatiē p̄m Ptolemeum: quaz
 vna est in Europa: q̄ (vt lib. iij. scribit) septentrione
 oceano terminat: ab occasu p̄te germanie/ a meridie
 lagib' metanalis. In ea est Oliba: quā nūc Russiā
 et Tartaria esse crediderūt. Altera Sarmatia est in
 Asia: vt idē lib. iij. refert: que a septentrione terra in
 cognita terminat/ ab occasu sarmatia europē et La
 na fluuiō. In ea sūt Clausi mōtes.
 Sarissa: hasta p̄longa. Liui' libro. xviij. P̄longas
 meos. Hacta Dacedones sarissas vocāt. Suidas: σαρισ
 σα ελος ακορπι ουελληρικου λору μακροϋ
 παρα μακεδου.
 Saronic': sin' est cōtra corinthiacū sinū habens nomen
 a saron: qd̄ quercū significat ap̄ grecos: qz olim re
 dimitū erat quercubus.
 Sarpa: vinca putata. Nam sarpere antiqui pro pur
 gare vsurpabāt.
 Sarpedon pen. pd. rex Lycie: qui Troianis aduersus
 grecos tulit auxiliū.
 Sarte: p̄p̄i sūt Europe scythie cōtermini: q̄ (vt Pōpo
 nr' ait) ob leua hyemis admodū assidue demersis in
 humū sedib': specu aut subfossa habitāt: totū bracha
 ti corp' nisi q̄ vidēt: etiā ora veltū.
 Sarrago: patella in qua caro frigit: a σαρο: que caro ē
 nomen assumpse: latine Fricorium dicit/ ab ipso fri
 cationis sono: qz crepitū cōsulū in fricu emittit. Die
 ro. in li. Dact. Inuit ignem admoueri: z adhuc spi
 rantē torrerit in sarragine. Apud antiquos etiā ad all
 os vsus adhibebat.
 Sarfina: ver' ciuitas in Emilia: et q̄ Plaut' poeta comi
 cus ortus est.
 Salon onis. pe. p. fluui'. de q̄ Syri'. Adriaci fugite in
 faustas salonis arenas. Et alibi. Expauit fontus tre
 mefacto litore salon.
 Satbanas interpra' aduersari'. Quo nomine appella
 tus est diabol' q̄ christi aduersari' fct. Quicquid enī
 anime ad deū tendenti resistit et aduersat: et quicqd̄
 paci cōtrariū est. hoc satbanas esse nominat'. Sicut
 legit in Regnozū libris: qz suscitauit de' Salomoni

satbanas aduersus eū qui erat pacificus.
 Satarche: p̄p̄i in Scythia: q̄ (vt Solin' refert) obnato
 auri z argenti vsu: a publica auaricia abdicauerūt.
 Satis aduersū et p̄ Apocopen Sat significat abunde
 quātū op' est. Lice. lib. artis veteris. Logū est qd̄ plu
 rib' sentētijs vltra q̄ satis est. p̄ducit. Aliq̄n ponit lo
 co nois: vt Satis eloquentē habeo. Sic etiā noia p̄
 aduersū ponunt: vt spēte sua mane nouū. Et cū sa
 tis significet quātū: sari' tū compatiū q̄tate de
 notat: qz deriuatiū nō semp̄ seruat sentū. primitiui.
 Virg'. Nonne fuit sari' tristis amarillidis iras: Ae
 qz sup̄ba pati fastidiaz id est melius.
 Satin. p̄ satirne. Ter. Sati sana es?
 Satisfaccio dictū est eodem modo quo et satisfactio.
 Q̄n et satisfactio: q̄ est (vt Dampo. in q̄) stipula
 tio: q̄ ita obligat. p̄missorem/ vt exp̄missores qz ab
 eo accipiunt: id est q̄ dē p̄mittit.
 Satago is. pe. cor. ex sar et ago compositū videt: vnde
 saregi p̄teritū et satactū sup̄inū facit. Et est satage
 re antiq' esse: z qd̄ vulgo dicit: satis habeo qd̄ agam.
 Terē. in Deau. Ma hic clinia/ z si is quoz rez suaz
 satagit: antiq' habet bene et pudice educatū/ ignarū ar
 tis meretricie. Aliq̄n significat diligētē esse seu festi
 nare. Plau. in An. Ma c satagit: adducit domū ei vi
 tro: z scribit nūmos. Aliq̄n inuit: vt in hymno: Da
 gne pater Augustine p̄ces nostras suscipe: z p̄ eas cō
 diton nos placere satage.
 Satagite: populi in Asia scythica: vt libro. iij. testatur
 Herodorus.
 Satisdo is. significat adieubeo/ p̄mittō p̄ vadem siue si
 de meā pignori do: z re ipsa certifico. Lice. Sulpicio.
 P̄mū vt si qd̄ satisdū erit: ampl' eo noie peti cu
 res/ vt satisdēt fidei me. La'. Satisfactio eodē mō
 appellata est q̄ satisfactio: Ma vt satisfactio dicitur
 ei cui' desiderū implent: ita satisfactio dicitur ad
 uersario nō aliq̄ dē dare q̄ p̄ eo qd̄ a nobis peti: ita
 cauet/ vt eū hoc noie secuz faciamus.
 Satisfactio: tantū facio quātū satis sit irato ad vindictā
 inquit Alco. Et construit cū datio: sed uz p̄ p̄mio
 ponit actū postulat. Lice. ad Heren. Mō conuenit
 censozes istū satisfactere: et eo q̄ ait se nō potuisse ita
 adesse/ vt iuratus fuerat.
 Satisp̄sto as. idē est qd̄ satisdo.
 Satio as. a sar deduci videt: z saturo seu expleo signifi
 cat: p̄tinēt qz ad oēs sensus/ z frequēt ad animū. Li
 ce. in Lato. Satiari delectatōe nō possū/ vt me se
 necur' requē oblectamētū qz noscat. Ad corp' vs'.
 Col. li. ij. Satiatas semod' cibi dieb' singul' victos
 z ceteros turtures. Hic cōp̄dit erratio. Satiabil' q̄ sa
 tiari pōt facile: cui' p̄rariū est Insatibil'. Sal. Au
 ricia insatiabil' est: neqz copia neqz inopia minuit.
 Satietas p̄p̄i qz p̄ fastidio sumit. Lic. in Laro. Dīno
 vt mihi quidē videt studio: oim satietas facit vite
 satietatē. Dicit z saties p̄ satietas. Teren. in Eu. Ex
 meo p̄p̄ino rure hoc capio cōmodi meqz agri/ neqz
 vrb̄is odiū me vrb̄is p̄cipit: vbi satietas cepit feritō
 muto locū. Sat. Di saltū' occupatis ep̄nozū agros
 inuasere: frumētū qz inopia graui saties facta.
 Satur a. um. quod est cibo plentū. Teren. in Ecy. Sed
 tū cū satura atqz lebrā er' puer vt sit satur facito. Su
 miss' in edū. p̄ fecūdo et abūdāte. Ter. Me rus satu
 rū laudare. Virgil' lib. ij. Geoz. Sali' et saturi peti
 to lōginqua tarenti. Abi Ger. Saturi aut fecūdi aut
 qd̄ ē iuxta opidū satuz. Tarentū enī et satuz: vicina
 sunt Calabrie ciuitates.
 Saturo as. pen. cor. sicut satto capiti: z similiter ad oēs
 sensus p̄tinet. Lice. Iracundiā meam satura tuo san
 guine. Moni'. Expleri z saturari hāc habēt differen
 tiā. Expleri est t̄mōdo plenum esse/ saturari sup̄ra
 modū. Lice. lib. vj. d̄ rep. Satiates enī domite cogi

rationem libidines infinita quaedam cogit atq; imperat queq; expleri atq; saturari nullo modo possunt. Esaturus quod est pfecte saturo. Apul. Sed ille libidine eraturus iacebat in grabatulo. Esaturus: de quo alibi. Hinc saturitas p. satietate. Plau. in cap. Proin tu deū hunc saturitate tranquillū facias tibi. Quis p. fecunditate. Et. in Lato. Necq; solū officio q; hominū generi vniuersorū cultura agrorū est salutaris: sed etiā delectatione quā dicitur saturitate: copias rerū omnium quæ ad victum hominum et ad cultū etiā deorum pertinent.

Satulo as: idem quod saturo. Varro. Necq; in puluere mitico coquam carnes quibus satulem corpora et fati meū venris.

Saturnus: a poetis fingitur deus: q; annis saturare: vel quia se in deuorandis filiis saturauit. Et se enim naros comedisse fingitur: quia consumit etas temporū spacia: annisq; pgeritis infaturabiliter explet. Quid. Tēpus edat rex tuq; iudiosa vetustas. Dia destruit vitiatq; dentibus qui Paulatim nigra consumit oia morte. Quā a grecis cronos dicitur: qd tēpus designat. Alii philosophi interpretantur faturnū cronos velut a satietate intellectus: eo q; grece satietas cronos intellectus vero siue mens potest dicitur: ut sit nomen copositū saturnus ex prima parte latina et posteriore greca: ipsa satietas mentis. Sunt qui saturnum a saturo deducant: qm peritiū ruris et satosū omnium primū edocuisse fertur. Quidā a verbo qd greci dicunt σατῆρ quō virilia significatur: q; patris pudēda abscondisse atq; in mare picisse dicit. Unde venere. pcreata ferat: q; a spuma vnde coaluit apudites nomen accepit. Hinc saturnus a um. ut Juno saturnia q; fuit filia saturni. Verus quosq; q; olim fauni vatesq; canebat saturnios antiqui nominabat: ut ait Varro.

Saturnia substantiū nomen regionis et nomen opidi Virgi. Santiculū hinc illi fuerat saturnia nomē. Edictoria etiā loca (ut Diod. scribit) saturnia dici cōsueuerūt. Possedit ipus autē poeta in epigramatis scribit Iyppū ita fecisse inter alia que scribit habitum Saturni. Ἰππῆς δὲ σπὸ ἀκροβερνίκου αἰσρόχων Ἰδαίαν ἄρουραν ποσσὶν ἔχεισσι λιφείσσι πῆλα μὴ πνευμάτιος χεῖρας δὲ δέξερη Πυφείσσι ξύρον ἔσθδεται ἢ δὲ κομνηκάδα οὐτροπαρίσσοσ ἀρτί λαφροσ θαί ρηδία ταξοπιθερ προσ τῖφολα κρὰ πλεῖ.

Saturnalia oriū: festa septē seu quinq; dierū mente decēbri saturno dicata: erantq; pleni leticie in quibus rotmani synthesia vestē sumebant. Dies quosq; quibus munera vitro citroq; mitti remittiq; solebant Saturnalia seu saturnalia dicebantur. Sue. in Aug. Saturnalibus et si quā als libuisset modo munera diuidebat modo nūmos omnis notē.

Saturnalicus a um: qd ad saturnalia pner. Var. Saturnalicū ligulā misisse se libe.

Saturea herba fragrans odoris que et Cunila dicit et Diganū heracleonicū a saturo dicta q; nullā fere cōdimentū sine ea febat: ppter qd saturitatem inducere videbatur. Col. Et satira thymi referens thym breas saporē. Alii cymbā vocant. Generē emortuā suscitare in cibis sumpta. Quā ex greco vt quidam volunt nomen sibi vendicauit: quasi satyra vt satyri in venerem proni et salices.

Saturum vibs calabrie fuit nō longe a Tarento. Quā satuireianus a um: possēssiuū. Hora. De satuireiano vocari rure caballo. Quidā etiā satyrū scribūt. vñ et nōnulli agrum in quo Tarentū conditū est Satyrum vocari affirmant.

Satelles miles mercede conductus: vt ab imperatoris latere non discedat. Et Satelles qui sordibus capitis pigelli: qui et apparitor dicitur.

Satellitū ipsa satellitū actio: Aug. li. v. p. 287. Diocuraui aliā nō vitis cōiugē quo tanq; sustentaret et pduce retur vel integer vel auctor: modus vite mee satellitio p duratis cōsuetudinibus in regnū vrozum.

Satrapa pe. cor. dicitur plica: et apud nos significat pfectum. Suidas. σατραπεία επαρχία σατραπεία λεοσατραπὸν εἶδος ἀξίωμασ

Satyri dicitur sunt qui in libidine semp proni sunt: a virili membro qd veteres greci σατῆρ appellabant. Hic sunt (vt Pl. lib. v. ait) aialia quadrupedia in subsolanis indozū montibus perniciosissima humana effigie recte currētia. Veteres huiusmodi monstra pro syluestribus diis coluerūt. Quā Hiero. Quidit homunculus inquit aduncis naribus et fronte cornibus aspera: cui extrema corporis in captarū pedes desinebat. Et pze mīso signo crucis eū quāsi esset interrogaret Antonius: respondisse fertur. Dortalis ego sum vnus ex accolis eremi: quos vano errore delusa gētilitas faunos satyrosq; et incubos appellat.

Satyriasis: pullus testis et velut singulis quidam in guinis leques inflamatā quandā passionē seminalis receptaculi: cum intensione et tēgine. Quod si nō cessauerit pullus ille: solent seminis receptacula interdū: vel spasmus nasci. Quī morbus etiā priapismus dicitur.

Satyriion herba folijs lilij rubri aliquanto minoribus: tribus nō amplius a terra exeritibus: caule leui cubitali modo radice gemina: hā carabice chabtalce vocant: orobis grece: q; vor testiculū denotat: latine vulpis testiculus vel leporina.

Satyriacum signum simulachrum priapi: qd in hortis apud antiquos ponebatur. Pl. lib. x. Est et religio quedam horozq; et feras tantū cōtra inuidentū effascinationem dicari videmus in Satyriaca signa.

Satyria: auis cornū. Luc. Florus. Cū singulari certamine Dilius aureū torque barbaro inter spolia detrahit. Unde torquati. Iterū Pontino agro cū in simili pugna latius infidēte galee satyria alite adiuit. Unde Luuini. Satyria etiā apud latinos cibarium cōmianē dicit: veluti cinus ex variis reb; cōpositū.

Satyria pe. cor. quasi satira dici videt ob carnis varietate: seu ppter copiam rerū que ibi tractant. Est em̄ satyra carmen maledicū et ad carpēda vitia cōpositū: quale scripserūt Lucil. Horatius. Iuuenalis. Persius. Accepit em̄ id carminis hunc titulum q; psonis facilliq; satiatū abūdare videat. Quidā a satyra lance que refertur multis variisq; punitis in sacrificis diis offerebat. Alii a lege satyra dicta existimant: que vno rogatu multa simul cōprobat. De qua lege Walst. in Jug. Deinde quasi per satyrā sententiū ex quistio in editionē accipitur. Varro a quodam satyriminis genere qd multis rebus reficiebatur: dictam satyrā esse scribit. Unde in secūdo libro Plautinarū questionū habet. Satyra est vnapasia et polleuta et nuclei pinei et musto cōspersi. Sunt q; a satyris deriunt: q; in hoc genere carminis res ridicule pudēdeq; scribunt: quēadmodū proferri a satyris solēt. Dona. in Tert. Deinde aliud gen; fabule: id est satyra sumptis exorditū: que a satyris quos illosos semp ac petulātes esse legimus vocitata est. Potest etiā dici satyrā ideo vocatā: q; in antiqua satyra introducebant satyrarū plone: aut si que erāt ridicule similes satyris. Duo quippe satyrarū genera fuisse constat. Alterus antiquius qd sola carminum varietate cōstabat. Alterum recentius apertā hominū eprebētionē continens. Hinc satyrus et satyricus pro eo qui satyrā scripsit. Satyricē aduerbiū significat acriter cū cōiocio. Satrus a um: a sero is fit pro semino. Unde etiam a Cirgilio ponit pro genitus.

Amu

Q

Satus us: **Satio** onis: ipsum serendi actum denotat. Plinius libro. vii. Quapropter de calcaram satus nunc dicendum: id est plantatione. Quandoque etiam satus semen dicitur.

Satyrorum insule tres contra India extra gangem sitae: sicuti Prolo. li. vii. scribit. Quas qui habitant caudas habere dicunt quales satyris pingunt.

Satum: ager in quo semē est: vt Hiero. in lib. Judith. Et satum eodē auctore genus mensurę supra mox. punicę Palestine vni et dimidium modium capiens. In Genesi tamen non tantā capit summā vbi scriptum est. Accelera tria sata simile commisce: et fac subcineritios panes.

Satiuus a um: quod seminatur: vel quod idoneū est vt seminēt. Sed. Sed bī plerisque nauces lozis suebant greci magis canabo et stappa ceterisque satiuis rebus.

Sautius a um: nomen quod nascit a participio sauciatus quod lassus a lassatus: et lacerus vel lacera a laceratus. Et est saucius vulnerat. Virg. Qualis mugitus fugit cum saucius aram Taurus.

Saucio as: vulnerosa quo fit compositum Consaucio. Ambro. lib. i. offi. Verberamur vocis nostre verberē cū loquimur ea quorum sono ceditur animus noster et mens consauciatur.

Sauromate populi. Vide in dictione Sarmate.

Sauio: aris. Vide in dictione Dissauio.

Saxum: maius asperius duriusque lapis: licet quicquid saxum p lapide ponat. Vnde Saxeus a um: quod e saxo est. Saxolus a um: saxorum copiam significat: vt saxosa via. Saxulum diminutiū. Cice. lib. de ora. Illam in aspernis saxulis tanquam nidulā affixam.

Saxum ferratum: oppidum in Dicensi atque vmbrie finibus situm: ita appellatū a ferro. propter fodinas ferrarias quas eo in loco multas fuisse earū reliquie ostendit. Sentinū a veteribus dicebat: a Sentino amne iuxta menia labente: quē nunc quoque incolę Sentinū vocant: hoc oppidū nobile factū est duorum viroꝝ ortu Baldi. f. et Alexandri: quorum primus Lelarearum legum interfectione clarissimus. Alter in sacris litteris eminentissimus: qui cū in omni doctrine genere vite sanctimonia summas habere nostre augustiniane religioni magno omnium consensu spectus est: nec multo post ob res preclare gestas cardineis insignibus a Pio pontifice maximo decoratus fuit.

Saxatilis et hoc saxatile penul. correpta quod saxa incolit: vt piscis saxatilis. Et saxatile dicit vernacula lingua da sassi. Plautus in ru. Discautum hamatitem saxatitemque aggredimur.

Saxones: illustres Germanie populi qui Angeli regine auspicio Angliam deuicerunt: a qua etiam nomen sortita est Anglia quasi Angela: cum prius Albion diceret. Idos Prolo. non longe a Limbus in oceani septentrionalis litoribus et paludibus inuis situm.

S Ante L

Scaber a um: quod rubiginosum est. Virg. li. i. Geor. Ersa inuenit scabra rubigine pila. Vnde vngues et dentes dicunt scabri quod sordidi sicuti si non sint asperi tactu.

Scabredo asperitas sicut quando caro contrahit et fit rugosa: Duo vocabulo vltus est Hieronymus in diuitiarylationis vita.

Scabricia et scabricies rubiginositas. Vnde Plinius vngutum scabriciam dicit.

Scabo is: scabi scabiti significat scalpō/ confoso et quā si vnguibꝯ fodio. Pl. lib. vii. Si vero squame obrotuere spinto iuniperi scabit.

Scabies a scabo sive a corporis asperitate dicta est que vt Celsus scribit: est durior cutis rubicunda: ex qua pustule oriuntur quedam humidiores: quedā sicciores. Et ex quibusdam scabies: siccę ex his continua:

te epulceratio percitens. Hęc etiam psora a grecis dicit. Scabies fit scabiosus a um. Scabro vermis qui nascit de carnibus equoꝝ putridis Scabellum diminutiū significat paruum scamnum. Nonnumquam ponitur pro suppedaneo. Aug. super ps. Suppedaneum dicitur scabellum: quod dicunt greci υποποδιον dixerunt latini scabellū: et alij dixerunt suppedaneū. Vide in dictione scamnum.

Scel sunt thꝯaces populi sceꝯ troiane porte. Scelus amnis: et scelus murus.

Scenos: latine habitatio vmbra tabernaculū vel funis. Scenofactorius a um: vt ars scenofactoria qua sūt vmbraacula: vel tabernacula vel funes.

Scenophegia oum: neutri generis festa tabernaculoꝝ rū quibus iudei faciebant tabernacula ad similitudinem tabernaculoꝝ in quibus habitauerūt cum ex egypto pegrinarent in eremo: ab σκηνοꝝ et πηκηꝯ vbi latini vō aspirationē addiderūt.

Scena cum ē diphthongo magis ē antiquoꝝ consuetudine ē ex vera orthographia: vt inquit Pulcia. quę cū greca sit dicitio quę apud illos sine diphthongo σκηνη scribitur: apud nos etiam absqꝯ diphthongo debuit transferri: alij in signum productionis per ē diphthongon notandū putant: vt Apul. Est autem scena inumbatio: cetero scē σκηνοꝝ quę quidē vt docet Seruius a rusticis primū inumbationis causa comperta fuit: vbi prius carmina incondita decantabant. Quare et a nonnullis tabernaculum a Pappilio traductus fuit. Postea tabulata ceperunt componere in modū parietis. Vnde hodie consuetudo permansit vt componatur pugnata a ludorum theatralium edictō. Vnde Scenophegia tabernaculoꝝ festa. Sed cum in vbes deducta fuit scena: redactum est nomen ad eam partem theatri quę ab vno eius cornu ad aliud ducebatur. Constat enim scenam theatri frontem binis plurimūve conignationibus constratam: in quibus histriones recitabāt: minime mirillones et ceteri ludij varios ludos ac gestulationes edebant. Ita scena autem cum hemicycli formam haberet gradus sediliaque fueret: de quibus primarij magistratus honoratiorisqꝯ spectarent: eorumque sedilia pars intima orbicula dicta. Placidus grammaticus scribit scenam esse camerā hinc inde cōpositā: que in vmbre locum in theatro erat: in quo ludi accitabantur. Item scena dicit arborū in se cubantū quasi concamerata densatione: vt subter postros regere possit. Item scenam vocari compositionē alicuius carminis quę digna sit agi in theatro exclamatiōibus tragicis. Scena sic dicitur a Labeeone que sit ludorū faciendorū causa quolibet loco vbi quis cōstitat moueaturqꝯ spectaculum sui habituram: posita sit in publico priuatoque vel in vico quo tandem loco passim homines spectaculi causa admittant: hęc autem versatilis erat aut ductilis. Versatilis que subito tota machinis quibusdam vertebatur: et aliam picture facie ostendebat. Ductilis que contractis tabulatis: hac atqꝯ illac interiorē picture speciem denudabat.

Scenicus a um: quod ad scenam pertinet: vt scenici ludj Augusti. libro. iij. confes. Sed qualis tandem miscordia in rebus fictis et scenicis. Scenicus vero ab soluto vocabulo histrio dicitur. Suetō. de Nero. Hęc spectaculis theatri clam illatus: cuidam scenico placenti nuncium misit.

Scenoma tis: significat tabernaculū seu sacculū. Scenite cognominati sunt quidam Arabie populi a tabernaculis qui in tentorijs habitant (vt inquit Solinus) que caprarū pilis texta sunt: apud quos si sus uectus fuerit: illico moritur.

Scena dicit qui sinistra manu vitur pro dextera. Quo nomine dicitur suis quidam romanus: de quo Suet.